ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ COLIN HOWARD

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΙΡΗ

Α φύγω σὲ τέσσερες μέρες, εἶπε ἡ θεία Ἔθελ, καὶ στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, ἐσὺ θὰ φροντίσῃς γιὰ τὸν Ριρή.

«Διάβολε !... μουρμούρισε ἀπὸ μέσα του ὁ Ρίτσαρντ. Ἄλλη σκοτουρα κ' αὐτή...»

— Μὲ τὴ μεγαλείτερή μου εὐχαρίστησι, θεία μου, θὰ φιλοξενήσω τὸν Ριρή. Τρελλαίνομαι, ξέρετε γιὰ τὶς γάτες...

Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ πῇ; Ἔπρεπε νὰ καλοπιάσῃ τὴ θεία του. Δὲν ἦταν βέβαια κανένας συμφεροντολόγος, ὡστόσο ἂν μιὰ μέρα ἡ θεία Ἔθελ — ζωὴ νἄχῃ ! — πέθαινε καὶ τὸν ἀγνοοῦσε στὴ διαθήκη της, τὸ χτύπημα θἄταν φοβερὸ γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Ρίτσαρντ.

— Λαμπρα ! εἶπε ἡ θεία Ἔθελ. Λοιπόν, ἄκουσε. Τὴν Παρασκευὴ, προτοῦ φύγω, θὰ σοῦ στείλω τὸν Ριρή. Κι' ἐσὺ θὰ μοῦ τὸν ἐπιστρέψῃς τὴν ἑπομένη Παρασκευή, ὅταν θὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ ταξειδάκι μου.

* * *

Ὅταν ἦρθε ἡ Παρασκευὴ, ὁ Ρίτσαρντ, ἀφοῦ παράγγειλε στὸν θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ του νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα καλαθάκι στὸ ὁποῖο θὰ κοιμόταν ἡ γάτα, ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ διαμέρισμά του, περιμένοντας τὸν Ριρή.

Πρὸς τὸ βράδυ ὅμως, θυμήθηκε πὼς δὲν εἶχε τίποτε γιὰ νὰ ταΐσῃ τὸν μουσαφίρη του, καὶ ἔσπευσε νὰ ὀγῆ ἔξω καὶ νὰ παραγγείλῃ νὰ στεῖλουν στὸ σπίτι του ἕνα πλεμόνι καὶ ἕνα ψαράκι. Κατόπιν, πῆγε νὰ ἀγοράσῃ σιγάρα, ἔκανε ἕνα σύντομο περίπατο καὶ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του. Ἀνέθηκε τὶς σκάλες κ' ἐκεῖ μπροστὰ στὴν πόρτα του, εἶδε ἕνα καλαθάκι. Τὸ καπάκι του ὡστόσο, δὲν ἦταν στερεωμένο καὶ τὸ κεφάλι ἑνὸς γάτου πρόβαλλε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ τὸν κύτταζε μὲ μάτια ἀγριεμένα. Φαίνεται πὼς ὁ Ριρὴ εἶχε φτάσει στὸ σύντομο διάστημα τῆς ἀπουσίας του καὶ ἐπειδὴ ἡ πόρτα ἦταν κλειστή, τὸν εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ. Ὁ Ρίτσαρντ θέλησε τότε νὰ πάρῃ τὸ καλαθάκι στὴν κάμαρή του, μὰ δὲν πρόλαβε.

Ὁ ὑπέροχος ὁλόμαυρος γάτος τῆς Ἀγκύρας, νιαουριζοντας ἀπειλητικά, ξεπετάχτηκε ἔξω κ' ἀμέσως ἀνέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ παραπάνω πάτωμα.

Ὁ Ρίτσαρντ ἔμεινε μὲ τὸ καλάθι στὸ χέρι. Ἕνα κεφάλι ψαριοῦ εἶχε ἀπομείνει στὸ βάθος τοῦ καλαθιοῦ. Προφανῶς ἡ προνοητικὴ θεία Ἔθελ εἶχε φροντίσει, ὥστε νὰ μὴ πεινάσῃ ὁ χαϊδεμένος της.

Ὁ Ρίτσαρντ πέταξε τὸ καλάθι καὶ ἔσπευσε νὰ κυνηγήσῃ τὸν Ριρή. Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε στὸ πλατύσκαλο τοῦ τελευταίου ὀρόφου, τὸν εἶδε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ διαδρόμου. Ἔτρεξε τότε στὸ παράθυρο καὶ εἶδε τὸ γάτο νὰ περνάῃ ἕνα ὑδροσωλῆνα καὶ νὰ μπαίνῃ σ' ἕνα ἄλλο ἀνοιχτὸ παράθυρο.

— Νὰ πάρ' ὁ Διάβολος ! φώναξε ὁ νέος φουρκισμένος καὶ κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ἀπέναντι πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ Ρίτσαρντ εἶδε ἕνα χαριτωμένο κορίτσι, μὲ καστανὰ μαλλιὰ καὶ μεγάλα μάτια. Τὸ στόμα της ἦταν σὰν ἀνοιξιάτικο μπουμπουκι τριανταφυλλιᾶς. Στὴν ἀγκαλιά της κρατοῦσε ἕναν πελώριο ὁλόμαυρο γάτο τῆς Ἀγκύρας, τὸν Ριρή !...

— Ἐσεῖς χτυπήσατε, κύριε ; ρώτησε ἡ νέα.

— Δηλαδή... δὲν χτύπησα τὴν πόρτα σας, ἀπάντησε ὁ Ρίτσαρντ, ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴν ὡμορφιὰ τῆς νέας. Γύρευα τὴ γάτα μου. Ποῦ τὴ βρήκατε ;

—Τὴ γάτα σας ; Δὲν εἶδα τὴ γάτα σας...

— Μά... αὐτὴ ποὺ κρατᾶτε εἶνε ἡ γάτα μου.

— Θ' ἀστειεύεστε χωρὶς ἄλλο...

— Σᾶς βεβαιῶ, ἐπέμεινε ὁ νέος, πὼς αὐτὴ ἡ γάτα εἶνε δική μου. Μίς... Μίς ;

— Μὶς Φράνσις Κάλεϋ... Κάνετε λάθος, κύριε... Ἡ γάτα αὐτὴ μοῦ ἀνήκει.

—Κι' ἐγὼ ἐπιμένω πὼς ἡ γάτα αὐτὴ εἶνε ὁ Ριρὴ τῆς θείας μου...

—Δὲν τὸν λένε Ριρή. Λέγεται Μπρούς. Τὸν ἔχω τρεῖς μῆνες τώρα.

Ὁ Ρίτσαρντ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ καθὼς εἶδε τὸ φοβισμένο, ἔνοχο, βλέμμα τοῦ ζώου, ἴδιο καὶ ἀταράλλαχτο, ὅπως τὸ εἶδε τὴ στιγμὴ ποὺ ξεπετάχτηκε μέσα ἀπὸ τὸ καλάθι, δὲν ἀμφέβαλλε πειά. Ἦταν ὁ Ριρή.

— Σᾶς εἰδοποιῶ, Μὶς Κάλεϋ, πὼς ἂν ἐπιμείνετε νὰ κρατήσετε αὐτὸ τὸ ζῶο, θά..,

Ὡς μόνη ἀπάντησι, ἡ νέα τοῦ γύρισε τὴν πλάτη, μπῆκε στὴν κάμαρά της καὶ τοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα κατάμουτρα.

Ὁ Ρίτσαρντ τότε πῆγε στὸ θυρωρεῖο καὶ ἔμαθε ἀπὸ τὸν θυρωρὸ, ὅτι ἡ Μὶς Κάλεϋ εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο στὸν τελευταῖο ὄροφο, μιὰ ἑβδομάδα προτήτερα καὶ ὅτι εἶχε φέρει τὴν κατάμαυρη αὐτὴ γάτα τῆς Ἀγκύρας μαζύ της. Ντραπισμένος ὁ νέος ἔσπευσε ν' ἀνεβῇ πάλι ἀπάνω καὶ διακριτικὰ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Φράνσις.

— Συγγνώμην, Μὶς Κάλεϋ, εἶπε μόλις τοῦ ἄνοιξε ἡ νέα. Συνέβη παρεξήγησις. Ἀλλὰ εἶμαι τόσον ἀπελπισμένος, γιατί ἔχασα τὸν Ριρή...

— Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ κατηγορῆτε τὸν κόσμο, ὅτι σᾶς τὸν ἔκλεψαν.

— Μὲ ξεγέλασε ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης τοῦ γάτου σας μὲ τὸ Ριρή...

Καὶ ἀφοῦ τῆς ἐξήγησε ποιὸς ἦταν ὁ Ριρή, ἐπρόσθεσε :

—Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸν Ριρή. Ἡ θεία μου δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρέσῃ ποτέ, ἂν χαθῇ ὁ χαϊδεμένος της γάτος. Εἶνε ἄξια νὰ μὲ ἀποκληρώσῃ...

— Τότε νομίζω πὼς ἀντὶ νὰ κουβεντιάζουμε, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ψάξετε καὶ νὰ βρῆτε τὸν Ριρή. Στὴν ἀνάγκη, βάλτε μιὰ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες.

— Καλὴ ἰδέα ! Ἀλλὰ πρέπει νὰ ψάξω πρῶτα. Θὰ ἤσαστε τόσο καλή, Μὶς Κάλεϋ, ἂν θέλατε νὰ μὲ βοηθήσετε. Οἱ δυὸ μαζὺ ἴσως πετύχουμε καλύτερα. Καὶ ἔπειτα ἐσεῖς ξέρετε ἀπὸ γάτες, ξέρετε πῶς νὰ τὶς καλοπιάσετε, ἐνῶ ἐγώ...

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ Φράνσις. Ἂν νομίζετε πὼς ἡ βοήθειά μου...

Τὸ ψάξιμο βάσταξε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Ἀλλὰ κανεὶς στὴν γειτονιὰ δὲν εἶχε δεῖ μιὰ μαύρη, φουντωτὴ γάτα τῆς Ἀγκύρας. Τέλος, ὁ Ρίτσαρντ παρέσυρε τὴ Φράνσις μέσα σ' ἕνα ἐστιατόριο.

— Μὰ ἐδῶ μέσα τί γυρεύουμε ; ρώτησε ἡ νέα παραξενεμένη.

— Θεωρῶ καθῆκον μου νὰ ψάξουμε καὶ ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Ρίτσαρντ μὲ σοβαρότητα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἂς δειπνήσουμε πρῶτα.

Οἱ δύο νέοι ἔφαγαν μαζύ, κουβέντιασαν καὶ ἔτσι γνωρίστηκαν καλύτερα. Κατόπιν ὁ Ρίτσαρντ προτείνε νὰ πάνε στὸν πλησιέστερο κινηματογράφο.

— Ἀλλὰ ξέχασες πὼς πρέπει νὰ ψάξῃς γιὰ τὸν Ριρή ; ρώτησε ἡ νέα.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἂς πᾶμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ καὶ ἐκεῖ. Ξέρει κανεὶς ποτέ ;...

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, ἡ Φράνσις κατέβηκε στὸ διαμέρισμα τοῦ Ρίτσαρντ καὶ χτύπησε τὴν πόρτα του.

— Ἄκουσε, Ρίτσαρντ, εἶπε ἡ νέα. Σκεπτόμουν ἀπόψε ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ Ριρὴ μπορεῖ νὰ ἔχῃ σοβαρὲς συνέπειες γιὰ σένα. Ἤρθα λοιπόν, νὰ σοῦ προτείνω κάτι. Ὁ δικός μου, ὁ Μπρούς ἔχει ἕναν ἀδελφό, ὁ ὁποῖος εἶνε ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος μ' αὐτόν. Λοιπὸν θὰ σοῦ φέρω τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπρούς καὶ στὸ διάστημα τῆς ἑβδομάδος ποὺ θὰ λείψῃ ἡ θεία σου ἔχεις τὸν καιρὸ νὰ τὸν συνηθίσῃς νὰ ἀκούῃ στὸ ὄνομα Ριρή. Ἔτσι θὰ τῆς τὸν παρουσιάσῃς, ἀντὶ τοῦ Ριρή, χωρὶς ἐκείνη νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε. Ἂν στὸ μεταξὺ μὲ τὴν ἀγγελία ποὺ ἔβαλες στὴν ἐφημερίδα, βρεθῇ ὁ πραγματικὸς Ριρή, τότε ἐσὺ κρατᾶς τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπρούς.

— Καὶ στὸ μεταξὺ θὰ ψάχνουμε μαζὺ κάθε βράδυ γιὰ νὰ τὸν βροῦμε ;

— Εὐχαρίστως !

Ἀλλὰ οὔτε ἡ ἀγγελία, οὔτε ἡ καθημερινὴ ἀναζήτησις τῶν δύο νέων, ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Στὸ μεταξύ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μπρούς συνήθισε στὸ ὄνομα «Ριρὴ» καὶ ἔτσι, τὴν ἑπομένη Παρασκευή, ὁ Ρίτσαρντ τὸν ἔστειλε στὴ θεία του, μὲ τὴν ἑξῆς σημείωσι:

«Ἀγαπητὴ θεία. Αὐτὸς εἶνε ὁ Ριρή σου. Μ' ἀγάπη, ὁ Ρίτσαρντ σου.»

Ἀλλὰ δὲν εἶχε περάσει μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Ριρή, ὅταν ὁ Ρίτσαρντ ἔσπευσε ἔξαλλος στὸ δωμάτιο τῆς Φράνσις.

—Τί ἔπαθες, Ρίτσαρντ ; ρώτησε ἡ νέα ἀνήσυχη. Τί σοῦ συνέβη ;

— Καταστροφή ! τραύλισε ὁ νέος. Ἡ θεία Ἔθελ θὰ μὲ ἀποκληρώσῃ ἀσφαλῶς.

— Μὰ γιατί ; Τί σὲ τῆς ἔκανες ;

—Ὤ ! εἶνε φοβερό ! Τώρα δά, βρῆκα μιὰ μικρὴ φωτογραφία, τὴν ὁποία μοῦ ἔστειλε πρὸ καιροῦ ἡ θεία μου. Κύτταξε μόνη σου !...

Ἡ Φράνσις πῆρε τὴ φωτογραφία. Ἀπὸ κάτω ἔγραφε :

ΕΓΩ ΚΙ' Ο ΡΙΡΗ

Ἡ φωτογραφία παρίστανε τὴ θεία Ἔθελ, μὲ ἕνα πελώριο γάτο, στὰ γόνατά της, ἀλλὰ ὁ γάτος αὐτὸς δὲν ἦταν φουντωτὸς γάτος τῆς Ἀγκύρας, ἀλλὰ ἕνας γάτος τοῦ Σιὰμ μὲ κοντὸ τρίχωμα !...

Στὴν ἀγκαλιά της κρατοῦσε ἕναν πελώριο μαῦρο γάτο

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1052)

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1045)

τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀγαπητὸς στὸν Φραγκίσκο Ἰωσὴφ καὶ προσπαθοῦσε μὲ τὴ βοήθεια τῆς «Κάτε» ν' ἀποκτήσῃ τὴ συμπάθειά του. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ πήγαινε στὴ Βιέννη ὁ Φερδινάνδος, τῆς χάριζε μαργοριτάρια καὶ κοσμήματα μεγάλης ἀξίας. Μὰ τὸ περίεργο εἶνε πὼς οὔτε κ' ἡ «Κάτε» συμπαθοῦσε τὸ βασιλέα τῆς Βουλγαρίας κι' ἔτσι ὅλα τὰ δῶρα του ἐπήγαιναν χαμένα. Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς ἡ διακριτικότητά της καὶ ἡ ἀρετή της, τὴν ἔκανε πιὸ ἀγαπητὴ καὶ πιὸ ἀπαραίτητη στὸ γέρο αὐτοκράτορα.

Ὅταν τὸ 1916, ὁ Φραγκίσκος Ἰωσὴφ πέθανε, συντριβεὶς ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων καὶ τῶν συμφορῶν, ἡ Αἰκατερίνη Σράτ μπῆκε στὸ νεκρικὸ θάλαμο στὸ μπράτσο τοῦ διαδόχου ἀρχιδουκὸς Καρόλου, κλαίγοντας μὲ λυγμοὺς τὸν αὐτοκρατορικό φίλο της.

Ἔπειτα, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, κλείστηκε στὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρό της, μακρυὰ ἀπὸ κάθε θόρυβο καὶ κάθε ταραχή. Δὲν δεχόταν παρὰ μερικὲς παλιὲς φίλες της, ποὺ τῆς κρατοῦσαν συντροφιὰ καὶ τὴν παρηγορούσανε. Ὡς τὴ μέρα δὲ ποῦ θανάτου της, ἡ περίφημη αὐτὴ «αὐτοκράτειρα χωρὶς στέμμα» ἀπέρριπτε τὶς προτάσεις τῶν ἐκδοτῶν νὰ γράψῃ τὰ 'Απομνημονεύματά της.

Κι' ἔτσι ἡ Αἰκατερίνη Σράτ ἐπῆρε μαζύ της στὸν τάφο, τὰ μεγαλείτερα μυστικὰ τῆς αὐτοκρατορίας τῶν 'Αψβούργων.

Ζ. ΚΛΕΜΑΝ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1028)

Μάνουελ Ρίμεντ. Μπῆκαν μιὰ νύχτα στὴ σκηνή του καὶ τοῦ ρούφηξαν τὸ αἷμα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὶς ἀντιληφθῇ. Καὶ τὸ πιὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὸ ἄλλο θράδυ ἤθελαν νὰ συνεχίσουν τὸ δεῖπνο τους μὲ τὸ αἷμα κι' ἄλλου συντρόφου τοῦ ἄτυχου Μάνουελ. 'Αλλὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρίμεντ τὶς περίμεναν καὶ κατώρθωσαν νὰ πάσουν μιὰ μὲ ἀπόχη. Σήμερα ἡ Βαμπίρ αὐτὴ βρίσκεται μπαλσαμωμένη στὸ 'Εντομολογικὸ Μουσεῖο, ὅπου πηγαίνουν τοχτικὰ οἱ Λονδρέζοι γιὰ νὰ τὴ θαυμάσουν.

Ἔπειτα καὶ ἡ ἀκρίδες εἶνε ἐπικίνδυνα ἔντομα καὶ μποροῦν νὰ καταστρέψουν ὁλόκληρες καλλιεργημένες ἐκτάσεις. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἔντομα τὰ ὁποῖα ὅταν κεντρίσουν ἕναν ἄνθρωπο, πεθαίνει, γιατὶ τὸ κεντρί τους ἔχει ἕνα τρομερὸ δηλητήριο. Μὰ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἕνα παράδοξο εἶδος κολεοπτέρων τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο μεγάλα, τόσο δυνατὰ καὶ τόσο τολμηρά, ὥστε πολλὲς φορὲς βουτοῦν καὶ στὰ νερὰ τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν γιὰ ν' ἁρπάξουν ἕνα βάτραχο ἢ ἕνα ψάρι καὶ νὰ τὸ καταβροχθίσουν !...

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μὴ λογαριάζουμε τὰ ἔντομα καὶ νὰ τὰ φοβώμαστε μόνο, ὅταν πέφτουν κατὰ λεγεῶνες ἐναντίον μας. Ὅπως σᾶς ἀπέδειξα ὑπάρχουν ἔντομα, τὰ ὁποῖα εἶνε πιὸ φοβερὰ κι' ἀπὸ αὐτὰ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ οἱ ἐντομολόγοι σήμερα ἀγωνίζονται γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι θὰ μποροῦν νὰ τὰ ἐξολοθρεύσουν, ὅταν τοὺς ἀπειλοῦν τὰ εἰσοδήματά τους καὶ τὴ ζωή τους !

ΕΜΙΛ ΓΙΑΝΙΚΣΤΟΝ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1037)

τρομερό !... Συγχωρήσατέ με, πρέπει ἀμέσως νὰ βεβαιωθῶ ἂν εἶνε ἀλήθεια. Ὕστερα θὰ ξανάρθω νὰ πάρω αὐτὸ τὸ πολύτιμο κόσμημα καὶ νὰ πληρώσω τὸ διπλάσιο τῆς ἀξίας του. Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες σας, κύριε Σεκέλ...

Κι' ὁ ἄγνωστος ἔφυγε βιαστικὸς ἀπὸ τὸ κοσμηματοπωλεῖο. Ὁ Σεκὲλ τότε θυμήθηκε τοὺς δυὸ πελάτες του. Μάτωα ὅμως κύτταξε νὰ τοὺς ἀναχαλύψῃ. Καὶ μαζύ τους εἶχαν πάρει κ' ὅλα τὰ σπάνια κοσμήματά του. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία, πῆγε ἀκόμη καὶ στὸ σπίτι τῆς περίφημης Γκινέττας. Ἐκείνη τὰν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα ψυχρὸ χαμόγελο. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀναιδέστερα καὶ τοῦ εἶπε :

—Τώρα, ἀγαπητὲ κύριε, εἶμαι σὴς διαταγές σας.

Ὁ Σεκέλ, ὀυρλιάζοντας, τῆς διηγήθηκε τὸ πάθημά του.

—Δὲν ξέρω τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ἡ ὥμορφη 'Αργεντινή. Ὁ σενιὸρ ποὺ μὲ συνώδευε μ' εἶχε συναντήσει στὸ δρόμο. Μοῦ πρότεινε νὰ μ' ἀγοράσῃ ἕνα κόσμημα. Μπήκαμε στὸ μαγαζί σας. Μὰ βαρεθήκαμε, γιατί εἴχατε συζήτησι, καὶ φύγαμε. Δὲν ξέρω καὶ δὲν ἔχω ἰδέα ποιὸς σᾶς ἔκλεψε...

Ἡ Γκινέττα δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Μὰ ὁ Σεκὲλ δὲν μπόρεσε νὰ ἀποδείξῃ στὸ δικαστήριο τὴν ἐνοχή της. Ἔτσι οἱ δικασταὶ τὴν ἀθώωσαν. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους δυὸ συνενόχους της, τὸν βαρῶνο καὶ τὸ φίλο της, ἀκόμη ὁ Σεκὲλ ψάχνει νὰ τοὺς βρῇ. Οἱ λοποδύτες, καθὼς βλέπετε, στὴν 'Αργεντίνα μεταχειρίζονται πολὺ πρωτότυπες μεθόδους γιὰ νὰ «ξαφρίζουν» τὰ θύματά τους. Ὁ φτωχὸς ἔμπορος λοιπὸν τόσο τρομοκρατήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ὥστε πῆρε τὸ πρῶτο βαπόρι γιὰ τὴ Μασσαλία, ὁρκιζόμενος νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτὲ πειὰ σ' αὐτὴ τὴ χώρα, ποὺ βασιλεύει ὁ ἔρως κ' ἡ ἀπάτη.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1016)

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τῆς Φράνσις, ἔκαναν τὴ νέα νὰ σπεύση ἀνήσυχη ν' ἀνοίξῃ.

— Εἶχα γράμμα ἀπὸ τὴ θεία "Εθελ ! φώναξε ὁ Ρίτσαρντ.

— 'Ω, Ρίτσαρντ, εἶπε ἡ νέα μὲ συμπόνια. Εἶνε πολὺ θυμωμένη μαζύ σου ;

— Θυμωμένη ; 'Ακουσε νὰ σοῦ διαβάσω τί μοῦ γράφει :

«'Αγαπητέ μου Ρίτσαρντ,

Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὸ θαυμάσιο δῶρο σου. "Ημουν τόσο λυπημένη, γιατὶ ὁ Ριρή μου ψόφησε δυὸ μέρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως. "Ηταν τόσο ξαφνικὸς ὁ θάνατός του! 'Ασφαλῶς θὰ ἀπόρησες ποὺ δὲν ἔλαβες τὸν Ριρί, ὅπως εἴχαμε μείνει σύμφωνοι... 'Αλήθεια, πῶς ἔτυχε νὰ πληροφορηθῆς ὅτι ὁ Ριρή μου δὲν ζοῦσε πειά;

Ὁ θαυμάσιος γάτος ποὺ μοῦ ἔστειλες εἶνε πολὺ ἥμερος καὶ τὸν ἀγάπησα ἀμέσως. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀγαπημένο μου παιδί. Κ' ἡ σκέψις σου νὰ τὸν ὀνομάσης Ριρή, σὰν τὸν ἄλλο γάτο μου, μὲ συγκίνησε πολύ.

"Ολ' αὐτὰ μοῦ φανέρωσαν τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα καὶ μ' ἔκαναν ν' ἀποφασίσω νὰ σὲ κάνω γενικὸ κληρονόμο μου.

Μὲ ἄπειρη ἀγάπη

'Η θεία σου "Εθελ»

— Λοιπόν, Φράνσις, τί λὲς γι' αὐτὸ τὸ γράμμα ; Σὲ σένα χρωστῶ τὸ ὅτι ἡ θεία μου μὲ κάνει γενικὸ κληρονόμο της.

— Μὰ καλὰ τότε ποιὰ ἦταν ἡ γάτα ποὺ κυνηγοῦσες ;

— 'Η δική σου, φυσικά. Ὁ Μπρούς θὰ μύρισε τὸ ψάρι, τὸ ὁποῖο ὁ θυμωρὸς εἶχε τοποθετήσει πρόχειρα μέσα στὸ καλάθι, μπροστὰ στὴν πόρτα μου, καὶ θεόρησε καλὸ νὰ τὸ ἁρπάξῃ... Τὸν πέτυχα φαίνεται, ἐκτίνη τὴ στιγμὴ καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς τὸν πῆρα γιὰ τὸν Ριρὴ τῆς θείας "Εθελ....

— "Ω, τὸν ἄθλιο κλέφτη !

— 'Εγὼ τὸν εὐγνωμονῶ. Εἶνε χαριτωμένος ὁ Μπρούς σου. Καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἀγαπῶ ἐξαιρετικὰ στὸ μέλλον. 'Απόψε, ὅταν θὰ βγοῦμε μαζὺ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Ριρή.

— "Ω ! Μὰ σκέπτεσαι νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ ψάχνῃς γιὰ τὸν ἀνύπαρκτο Ριρή ;

— Φυσικά. Μιὰ ποὺ συνηθίσαμε νὰ τὸν ἀναζητοῦμε μαζύ ! 'Αλλὰ ἂς μιλήσουμε τώρα γιὰ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπρούς... Λοιπὸν, ἕναν τέτοιο γάτο ὀνειρευόμουν νὰ ἔχουμε στὸ σπίτι μας, ὅταν θὰ παντρευτοῦμε... Γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς, Φράνσις ; ρώτησε ὁ νέος τρυφερά. Δὲν ἄκουσες τί σοῦ εἶπα ;

— Τὸ ἄκουσα, ἀγαπημένε μου, ψιθύρισε ἡ νέα. Καὶ εἶμαι σύμφωνη !

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΣΤΟΛΙΝΩΦ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1012)

κο δαχτυλίδι. Εἶδα ὅτι δὲν τῆς ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι .. Τὸ πέταξε μέσα σ' ἕνα συρτάρι κι' οὔτε τὸ ξαναφόρεσε πειά. 'Ορκίστηκα νὰ μὴ χαλάσω ἄλλοτε σ' ἀνοησίες τὰ λεφτά μου.

'Η Νατάσα μερικὲς μέρες τώρα δὲν εἶνε καλά. Εἶνε μελαγχολική, τραγουδάει μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ σοῦ ραγίζει τὴν καρδιὰ κι' εἶνε ἀφηρημένη. Κι' ἐκείνη δὲν ξέρει τί ἔχει. 'Αναστενάζει καὶ τῆς ἐχει κοπῆ ἡ ὀρεξι.Τὸ ἔπαθε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφερα στὸ σπίτι αὐτὸ τὸν κρεμανταλᾶ, τὸν 'Εφήμοβιτς. Εἶνε ἕνας ὥμορφος ἄνδρας γεμάτος ὑγεία καὶ δύναμι. "Οταν πηγαίνω μαζύ του, ὁ κόσμος μὲ κυττάζει μὲ οἶκτο. Τότε καταλαβαίνω τὴν ἀδυναμία μου. Λυπᾶμαι ποὺ εἶμαι τόσο κοντός, τόσο κακοφτιαγμένος καὶ τόσο κ'τρινος. "Αν ἤμουν σὰν τὸν 'Εφήμοβιτς, ἡ Νατάσα θὰ ἦταν πιὸ τρυφερὴ μαζύ μου. Τί ἤθελα νὰ φέρω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο στὸ σπίτι μας. Μὰ δὲν μπορουσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τὴ φιλοξενία. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Σαρατὼφ στὸ 'Αστραχὰν γιὰ νὰ μὲ δῇ καὶ νὰ μὲ συμβουλευθῇ ὡς πιὸ γραμματισμένο γιὰ τὶς ὑποθέσεις του "Ετσι τὸν κάλεσα στὸ σπίτι μου. "Οταν τὸν γνώρισα στὴ γυναῖκα μου τὴν εἶδα ὅτι τὰ ἔχασε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι πρώτη φορὰ ἔθλεπε ἄνδρα. Τὴ σκούντησα μὲ τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ συνέλθῃ. Μὰ ἐκείνη ἀπὸ τότε εἶνε χαμένη. Δὲν ἔχει ὄρεξι οὔτε νὰ ἐργασθῇ. Φοβᾶμαι ὅτι θ' ἀρρωστήσῃ. Τὸ εἶπα τοῦ 'Εφήμοβιτς, μὰ γέλασε πονηρά. 'Αλλὰ κι' αὐτὸς ἀνέβαλε τὴν ἀναχώρησί του. Πολὺ φοβᾶμαι ὅτι ὁ μόνος ποὺ θὰ βγῇ ζημιωμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, θὰ εἶμαι ἐγώ. Κι' ἀλήθεια, δὲν εἶχα κάνει λάθος. Σήμερα ἡ Νατάσα δὲν πῆγε στὴ δουλειά. Πῆγε στὴ δημαρχία μὲ τὸν 'Εφήμοβιτς καὶ διέλυσε τὸ γάμο μας. "Επειτα αὐτὸς πλήρωσε πενῆντα ρούβλια καὶ παντρεύτηκε τὴ γυναῖκα μου. "Εφυγαν γιὰ τὸ Σαρατὼφ κι' ὅμως ἔξερω ὅτι ἡ Νατάσα ἔχει ἕνα παιδὶ ἀπὸ μένα, ποὺ θὰ πάρη τ' ὄνομα τοῦ 'Εφήμοβιτς. Κι' αὐτὸ μὲ διασκεδάζει πολύ. Μὲ κάνει νὰ μὴ σκέφτωμαι τὰ πενῆντα ρούβλια ποὺ ἔχασα.